

Hotel Seemöwe am Obersee in Simmerath

Drover Heide – Zulpicher Börde – Dreiborner Hochfläche – Hochfläche bei Rescheid

Honigberg am Rur - Schönesseifen- Struffelt

Zaterdag 10 mei

Nadat Daniël, Frans, luc en mezelf oppikt in Affligem snellen we naar Houtem. Daar stapt Francis, onze laatste passagier op, nadat we afscheid hebben genomen van Linda en een hevig zingende braamsluiper. Op weg naar Duitsland beslissen we een stop te houden aan de grensmaas waarvan we weten dat er de laatste dagen een vorkstaartplevier werd gezien. Niet gehinderd door enige geografische kennis ter plekke stappen we uit in de Keukelbeekstraat te Lanaken. We mogen parkeren voor het huis van een vriendelijke dame, die ons wel duidelijk maakt dat we van bij haar niet zomaar aan de Maas geraken, de Zuid-Willemsvaart verspert de weg naar de vlakbij gelegen rivier. Toch gaan we een kijkje nemen richting die vaart, en dat beklagen we ons niet. O.a. roodborsttapuiten, gele kwikstaarten en enkele kneutjes, begroeten ons, en in het aanpalende bos,

en langs de bomenrij van de vaart vinden we onder andere meerdere grauwe vliegenvangers ..

Terug aan de wagen worden we hartelijk ontvangen door de dame waar we parkeerden; het voorstel van Francis om bij haar een tas koffie te komen nuttigen, was niet in dovemans oren gevallen... Koffie, cake, koekjes, muziek.. kortom, Limburgse gastvrijheid op zijn best .. zalig.. Nadat Caroline met ons op de foto gaat, besluiten we de barbecue van wat een vriendenreünie lijkt niet langer te storen, en begeven we ons naar de grensmaas even verderop. Da's niet alleen een prachtige rivier in een wijds decor, hier zit bovendien een heel assortiment aan vogels. Kers op de taart... de vorkstaartplevier is nog steeds ter plaatse. Om die te vinden moeten we ons gewoon richten op andere vogelkijkers op zowel Belgische als Nederlandse oever. Die plevier is uiteraard de waarneming van de dag, vooral omdat de vogel bij momenten goed te bekijken is, zowel zittend als vliegend. Tja, een trip vogels kijken kan slechter beginnen... Nadat we met zicht op de prachtige Maas met z'n vele vogels onze lunchpakket hebben verorberd, gaat de reis door naar onze eindbestemming in de Eifel.

Vlot en veilig komen we uiteindelijk toe in het " Hotel Seemöwe am Obersee" in Simmerath. Die Obersee maakt deel uit van een merencomplex met stuwdammen op het verloop van het riviertje de Rur, een eerder bescheiden stroom die uiteindelijk in Roermond uitmondt in de Maas. Na inchecken en een fris biertje doen we nog een verkennend wandelingetje in de vooravond, waarbij we oog in oog komen te staan met een koppeltje goudvinken die snoepen van paardenbloem langs de wandelweg. Ook vinden we lokale koppeltjes van wintertaling en ander moois.. Na het avondeten maken we zowat een planning op voor de komende dagen, en gaan tevreden slapen..

Zondag 11 mei

Vroege vogels waaronder Daniël, Luc en Francis, waarschuwen dat het hier 's morgens wel heel fris is! Niet te verbazen, het is hier in de Eifel zowat het klimaat van hoog-België. Niettemin zette Luc reeds een familie waterspreeuw met jongen op de foto. Na het " Frühstück" gaat het zuidwaarts richting Schönesseifen, een dorpje redelijk dichtbij. Vanop een willekeurige parking, starten we een landschapswandelingetje in de directe omgeving. Bij aanvang zien en horen we geelgorzen, rode wouwen, kramsvogels en grote lijsters. In het voornamelijk sparrenbos, met ook open zones, komen we ook onze eerste fitissen tegen, naast andere typische bossoorten. In het sparrenbos mankeren zwarte mezen niet, en horen we enkele kruisbekken. Allen zijn we ook geïntrigeerd door dansende langsprietmotten. Nadat enkele roodborsttapuiten en grote lijsters ons de weg terug wijzen naar de parking eten we daar onze boterhammetjes op in gezelschap van een achterdochtige kramsvogel.

In de namiddag zoeken we hoge hagen op in het Monchauerland; bomenrijen waaronder opgeschoten hagen van beuk en haagbeuk, ondertussen heuse bomenrijen geworden, die nog steeds dienst doen als windbrekers. Zeer mooi gebied met evenwel wat minder vogels. Kramsvogels maar vooral grote lijsters blijven alom aanwezig, dat doet deugd. Een fata morgana van een egel bij daglicht, zet ons uiteindelijk aan dit gebied te verlaten.

Op weg naar ons hotel houden we nog halt op een parking in het dorpje Dreiborn wegens de ogenschijnlijk aanlokkelijke omgeving. Dit blijkt nog een schot in de roos. We komen voor het eerst een bord tegen met vermelding "Naturschutzgebiet" en dat is geen loze aankondiging. We stuiten op een prachtige open vlakte met oneindig bremstruweel, een belangrijk gebied in het "Naturpark Eifel" Langs een bosrand met talloze zangposten geelgors belanden we aan een dalende zowat hol wordende landweg begrensd met prachtige struwelen en bosschages. Een echte beloning is een zingende zomertortel met nadien ook onze eerste grauwe klauwier. Opgetogen beëindigen we deze tweede dag van onze trip. Na het avondeten en voor het slapen gaan besluit Francis om met zijn batdetector op pad te gaan, iets wat hij de komende dagen met stijgend succes zal herhalen (soorten: ...)

Maandag 12 mei

Vandaag starten we richting O-NO, naar een voormalig militair oefenterrein genaamd de "Drover Heide" Na een 40-tal minuutjes zijn we reeds ter plekke. We ontdekken het gebied dat bij aanvang verloopt langs een soort boslaan met

prachtige eiken, waar we probleemloos grauwe vliegenvanger vinden, naast andere meer courante soorten bosvogels. Een boom van een vent poseert naast een even imposante boom, waarna we stilaan het heidegebied ontdekken. Het eerste stuk ontgoocht alvast niet met prachtig actieve veldleeuweriken, grauwe klauwieren, fitissen en roodborsttapuiten. Hoe verder we gaan, hoe meer heide we tegen komen, niet toevallig stuiten we op boompieper en even later ook boomleeuwerik. Ook twee spotvogels zingen tegen mekaar op, evenwel niet al te dicht, zodat we niet echt van hun lunapark-geluiden kunnen genieten. Wanneer we even halt houden kunnen we via telescoop mooi de taxonomie van boomleeuwerik en boompieper bekijken. Wat op eerste blik soms erg gelijkend is, valt toch goed te onderscheiden.. Plots! Warempel! "Ik heb een nachtzwaluw gehoord!" zegt Francis.. Ook ik sta paf, een nachtzwaluw, zo vroeg in mei zowaar bij daglicht. Het lijkt wel alsof we haar verstoorden tijdens haar dag slaap, maar na één zanguithaal keert ze terug in haar rustmodus... Een soort waar we niet direct op gerekend hebben!

Na een stuk broekbos waarin we veren van een opgegeten appelvink vinden, en een eerste fluitier horen zingen (niet direct zijn biotoop denken we), sta ik bijna op een bruine kikker, dat denken we toch... Mis poes, Francis legt ons uit dat het om een springkikker gaat, een zeldzamere soort die in opmars lijkt in de Eifel en ook bij ons net over de grens..

We beëindigen deze wandeling door een prachtig gebied met onze broodjeslunch op de parking. Of we hier ooit nog terug keren is maar de vraag... wij vijfen zijn er toch maar mooi geweest!

In de namiddag rijden we naar de "Zulpicher Börde", even naar het zuiden, nauwelijks een kwartiertje rijden. Dit is een niet al te groot meer gelegen in landbouwgebied, tevens gelegen in de omgeving van Duren.

We besluiten rond het meer te wandelen, en ons zowel op het meer als op de omgeving te richten. Het meer levert niet al teveel op, wat grauwe ganzen, een overloper, enkele kuifeenden, en de enige tafeleend die we zullen ontmoeten tijdens onze trip. Hoewel deze wandeling minder impressionant lijkt, valt ze uiteindelijk nog wel mee. We horen appelvink, grauwe vliegenvanger, maar ook havik dichtbij, dat maakt veel goed. Op de terugweg naar het hotel, spot Daniel de enige turkse tortel die we tijdens deze 5-daagse zullen zien. Toch straf vinden we, naast het feit dat kraai-achtigen hier ook veel minder massaal voorkomen dan in ons Vlaanderen-land.

Bij het avondeten blijkt dat we reeds meer dan 90-soorten gespot hebben sinds ons vertrek in België, we beginnen stilaan te hopen dat we de kaap van 100 kunnen halen, wat niet slecht zou zijn voor een binnenland-trip ver van zee.

Dinsdag 13 mei

Vandaag neemt Luc ons op sleeptouw in het nabij gelegen "Vogelsang", "what's in a name.." Ook dit blijkt een voormalig militair oefenterrein, met zowaar een oude Belgische kazerne in het centrum. De aanvang van de wandeling brengt ons een bosrietzanger, en meerdere voorjaarserebias; prachtige zeldzame vlinders uit de familie van de zandogjes. Het gaat verder langs een schilderachtig landschap, wederom met de alom aanwezige brem tussen ander mooi struweel. Tuurlijk zijn er ook de roodborsttapuiten, de geelgorzen en de grauwe klauwieren...

Wat ook snel duidelijk wordt, het is hier niet plat, en vandaag zal het de warmste dag worden van ons verblijf. Van 6° 's ochtends zal het snel oplopen tot 24° graden na de middag...

Een zwarte specht zit enkele meters voor Luc op de grond vooraleer hij schallend roept en even later op de vleugels gaat. Meerdere fluiters laten hun zang horen, zowel hun gefluit maar vooral hun stuiten. Ook de enige boomklever van onze trip en enkele glanskoppen laten zich horen. De laatste laten zich bij die gelegenheid ook zien. En ook die mysterieuze langsprietmotten zijn weer van de partij.. Die gaan ook mooi op de foto, net als de kameleonspin die er eentje weet te verschalken.

In de loop van wandeling slaat de hitte verder toe, en wat is het hier bij momenten steil.. Bovendien is er wat onzekerheid bij het te volgen wandelpad, wat deze wandeling bij deze temperatuur extra zwaar maakt... Maar eind goed, al goed, natuurlijk vinden we onze parking terug, alwaar we rusten en lunchen.

Na die lunch kijken we uit over de vlakke richting Dreibern 5km verder. Francis ontdekt de enige kiekendief die we zullen ontmoeten deze trip, het blijkt een bruine te zijn, evenwel niet makkelijk op leeftijd te brengen. Eerste lente vrouwtje denken de meesten. In de late namiddag genieten we van een frisse Paulaner met of zonder alcohol, of een Bitburger pils. Man, wat smaken die bij dit weer!

Tijdens de vooravond zien we in omgeving hotel terug de waterspreeuw en ook grote gele kwik, de kolonie huiszwaluwen in omgeving hotel groeit hier duidelijk nog dag na dag aan!

De meesten verkiezen hun bed na het avondeten, Francis gaat steevast verder met het inventariseren van de aanwezige vleermuizen, met stijgend succes! Soorten: zie Francis.

Woensdag 14 mei

Onze laatste dag ter plekke in de Eifel, leidt naar de Hochfläche bei Rescheid, een half uurtje rijden naar het zuiden.

Bij aanvang van de wandeling lijkt deze plek eerder weinig belovend met de parking zowat pal onder een windmolen.

Bovendien lijkt de wandelweg dichtgegroeid waardoor we weer zelf het traject moeten uitzoeken. Gelukkig geldt het spreekwoord "Schijn bedriegt" voor de komende rondgang. Al snel vinden we een tapuit, en even later zien en horen we enkele graspiepers.. 100 soorten komen nu wel heel dicht bij. Landschappelijk wordt het ook steeds mooier en zien we een zoveelste vos die in een koeienwei aan het jagen is. Geelgors en grauwe klauwier zijn ook van de partij, en naar het einde van de wandeling vinden we eindelijk een zingende gekraagde roodstaart. Redelijk onbegrijpelijk voor ons, is dit de enige die we vinden deze week..

In de laatste rechte lijn van onze wandeling vinden we de tapuit (vrouwtje) terug, maar zij is niet alleen, ze wordt vergezeld van een saxicola-zuster, een paapje... weeral een soort erbij... De kaap van de honderd is nu zeker gehaald!

Opgewekt besluiten we ons lunch-pakket te verorberen bij andere parking van De "Dreiborner Hogfläche", een gebied dat ons op dag één erg bekoorde... We hebben ons eerste pistoleeke nog niet binnen of Francis hoort alweer een zomertortel zingen. Na het eten nemen we nog een kijkje op de vlakke, wat een natuurgebied...en zo uitgestrekt..

Wanneer we aanstalten maken om door te rijden, zie ik twee zomertortels invallen in de top van een spar. Allemaal kunnen we ze horen zingen, zalig. Hopelijk maakt de soort een sterke comeback, zeker nu er weer op geschoten mag worden.. ook in Europa.. wat een zielige schande..

Op deze laatste dag ter plekke gaan we nog kort een kijkje nemen aan de Honigberg am See, effe ten noorden van ons hotel, aan hetzelfde merencomplex. Het is niet echt een topomgeving, met redelijk wat recreatie. Bovendien zijn er redelijk wat werken bezig aan de wegen rond meer en stuwen. Toch vind ik een vogel die ik hier niet dadelijk verwachtte, een rouwkwikstaart laat zich rustig bewonderen op de rand van een houten steiger langs het water. Hij laat zich rustig fotograferen door Luc.

(foto...)

We worden wel effe stil als Daniel vertelt over de speciale betekenis die deze vogel heeft voor Jean-Pierre.

Wat later kijken we onze ogen uit op een juveniele waterspreeuw die voedsel zoekt, net op de overloop van water op de rand van een stuw. Telkens ze haar kop onder water steekt maakt ze zelf een mooi fonteintje.. Aan dezelfde stuw, waar het water neerstort, wandelt een blauwe reiger vlakbij. We zien hem toeslaan terwijl hij met één stoot twee vissen te grazen neemt, die hij één voor één binnen speelt. Toch wat speciaals te zien hier! De kolonie met tientallen nesten aalscholvers op de achtergrond maken het decor compleet.

Eerder beslisten we om die Honigberg niet beklimmen, en dat blijkt de juiste beslissing als we een vloekende landgenoot tegenkomen die de klim wel deed. We zijn meer dan tevreden met de tweekleurige hooibeestjes aan de voet van die berg, waarna we het hier voor bekeken houden, en terugkeren naar ons hotel voor de laatste Paulaners en het laatste avondmaal..

Morgen terug naar huis...

Donderdag 15 mei

De dag van de terugkeer is aangebroken. Voor het eerst hebben we hier een grijze lucht, wat het vooruitzicht van de terugkeer toch wat acceptabeler maakt. Op de terugweg begint het toch wat op te klaren en besluiten we alsnog een laatste gebied aan te doen, het gebied "Struffelt" niet ver van de Belgische grens, zowat ter hoogte van Eupen. Volgens de beschrijving een gevarieerd gebied met bos, heide en veen. Dat blijkt allemaal te kloppen. Bij aanvang van deze wandeling zitten we volop in fluitergebied met meerdere zangposten. Luc krijgt ze mooi in beeld. Even later verandert de omgeving en horen we na zingende fitissen en boompiepers, plots ook goudvinken. Even later poseert een schitterend zingend mannetje op een boompje voor onze neus. Dit is echt weer een schitterende plek. Tot mijn verbazing zijn er nauwelijks waarnemingen over dit gebied. Ook boomleeuwerik laat zich even horen, waarna ikzelf nog een sprinkhaanzanger hoor. Helaas is die zijn zangfrequentie vandaag onhoorbaar voor mijn collega's. Geeft niet, want het blijft hier prachtig met ook nog kruisbekken, grauwe klauwier een koppeltje boomkruipers die zich mooi laten zien.. Maar dan is het gedaan, naar de wagen, laatste lunchpakket aan een meer vlakbij.. en dan begint de lange terugrit naar huis... We vragen zich af wat die felle lichtflits in een dorpskern betekent, misschien volgt later nog wel wat verduidelijking... Daniël brengt ons vervolgens allemaal terug huiswaarts, waarvoor een dikke oprechte merci. Gelukkig dat hij erbij was, zoniet was er een enorm logistiek probleem..

Tenslotte,

Dit weekend bracht ons naar Duitsland, een bestemming die voor mij een vraagteken was. Bovendien waren we slechts met vijf, na het jammerlijke uitvallen van Jaak.

Toch was dit voor mij een topeditie, schitterend weer, schitterende gebieden, meer dan 100 soorten, met een klein maar select gezelschap... een genot voor elke vogelaar...

Toch een aandachtspuntje, we hebben echt wel veel kilometers gestapt, vaak op oneffen terrein, met drie zeventigers in een gezelschap van vijf.. Ook de jeugd - Daniel en ikzelf - hebben bij momenten gepuift..

Volgende keer gaan we daar een beetje meer rekening mee houden!

Tot een volgende editie!!

Patrick